

HISTORICI VĚDÍ, ŽE MASAHR V KATYNI SPÁCHALI NĚMCI. Anatoly Wasserman o „případu Katyně“

- CZ24 News | 20. dubna 2023

RUSKO: 13. dubna 1943 došlo k události, jejíž 80. výročí ve Státní dumě Ruské federace připomněl na jejím plenárním zasedání poslanec z frakce Spravedlivé Rusko - za pravdu Anatolij Vasserman. Jeho vystoupení vám přinášíme v plném znění

Vasserman proti Dume o Katyni

https://spravedlivo.ru/get/84_130389.mp4

Vážení kolegové!

13. dubna 1943 přinesl Berlínský rozhlas zprávu o nalezení hrobu tisíců polských důstojníků. Místo, kde hrob našli, nazývají samotní obyvatelé Smolenské oblasti Kozí hory, ale Němci vybrali název lokality podle nedaleké Katyně. Slovo „kat“ v polském jazyce je po rusky *кат*. (V češtině je význam tohoto slova totožný s polštinou).

Za místo nedávné krvavé inscenace pod Kyjevem s mrtvolami místních obyvatel zavražděných teroristickou organizací „Ukrajina“ byla z několika blízkých chatových oblastí vybrána Buča. Anglicky butcher – řezník. Cílovým auditoriem Němců byla samozvaná Polská exilová vláda v Londýně. (Cílovou skupinou provokace v Buči se tak jeví anglicky mluvící část světa-poznámka překladatele). Přičemž poslední legální vláda uprchla z Polska do Rumunska 17. září 1939. O svém útěku však veřejně neinformovala, ani nevydala nařízení o dalším spravování území s opuštěnými spoluobčany. Mezinárodní právo považuje takové chování (stejně jako bezpodmínečnou kapitulaci) za zrušení státnosti. Vlastní státní moc zničila Polsko.

To nám dovolilo týž den vrátit se na území, která Polsko obsadilo v roce 1920 během naší občanské války. Ruské vlastnictví těchto území uznávali všichni. Ještě rok před jejich obsazením britský ministr zahraničí George Nathaniel Alfredovič Curzon navrhl vyznačit hranici s nově založeným polským státem tak, aby směrem na západ od ní byla větší koncentrace Poláků a směrem na východ koncentrace všech ostatních.

Na základě dohody o hranicích s Německem ze dne 28. září 1939 jsme odkoupili dvě vojvodství - Belostocké a Lvovské, které se nacházelo západně od Curzonovy linie. Před desetiletím se mi v rozporu s tehdy přijatými zásadami podařilo dokázat: my jsme už tehdy pochopili, že Němci zaútočí velmi brzy. Znali jsme nejméně jeden směr hrozícího útoku a hlavně, připravovali jsme se odrazit útok, přitom v žádném případě nezaútočit jako první.

Dnes je nařízeno považovat za fakt to, že hranici určili ještě 23. srpna v tajném dodatku ke Smlouvě o neútočení s Německem. Ale jaký smysl má utajovat dávno veřejně smluvními stranami zformulované skutečnosti? Navíc, už v nejbližších měsících jsme se s Němci daleko vzdálili od tam jako dohodnutých rozhodnutí.

Nesouhlasím s většinou obsahu publikací Alexeje Anatolieviče Kungurova. Ale jeho argumenty považuji za naprosto správné v jedné otázce, jak se říká v anglosaské judikatuře, ty argumenty jsou

nad jakoukoli rozumnou pochybnost. On dokázal, že text tajného dodatku zveřejněný ve Spojených státech amerických na jaře roku 1946, byl sestaven ve Spojených státech amerických na jaře roku 1946. Samotná praxe tajných dodatků k otevřeným dohodám je akceptována od nepaměti až dodnes. No dokument, který byl jako objeven v archivu našeho ministerstva zahraničí za Ševarnadzeho, je zjevně zkopírován z americké prý kopie německé fotokopie. Toto stačí k tomu, aby bylo zrušeno usnesení Sjezdu lidových poslanců SSSR č.j. 979-1. Ano, iz mnoha jiných důvodů je to právně neudržitelné.

Dokonce sami Poláci dobře věděli, či jsou to území. Poslední rozkaz, vydaný ještě na polském území vrchním velitelem Eduardem Tomaševičem Rydzem přezdívaným Šmigly – tedy chytrý, zněl nebránit se našim jednotkám. Pravda, až k podřízeným rozkaz nedošel: statečný maršál se na cestě z Varšavy zbavil nákladních aut s radiostanicemi. Takže k několika potyčkám došlo. Poláci se vzdávali do našeho zajetí často v obavě, že se jim místní Rusové pomstí za útlak trvající dvacet let.

Vláda, která svým jednáním zrušila stát Polsko, zlikvidovala i samu sebe. Politici v Londýně, kteří sami sebe prohlásili za vládu, neoznačili se za nástupce vlády předchozí. Britové je ve stavu nouze uznali. Když jsme my předali dočasně od nás oddělené Litvě (zabrané Polskem v roce 1920) Vilniuské vojvodství, tehdy nám tito samozvanci vyhlásili válku. Polští vojáci, internovaní (to jest izolováni od vojenských operací) námi, se tím automaticky stali válečnými zajatci.

Když na nás Němci zaútočili, na základě britské prosby jsme souhlasili a uznali londýnské samozvance. Dokonce jsme zformovali z Poláků na našem území divizi a poté armádu pod velením jejich generála Vladislava Albertoviče Anderse. On kradl jako smyslů zbaven. Na černý trh uvolnil slušnou část potravin a vybavení, účetnictví jednotky učinil zcela nepřehledným. Potom odmítl bojovat spolu s námi. My jsme přes Írán posunuli jeho vojsko Anglosasem a tito zužitkovali většinu tohoto námi dodaného „kanonenfutra“ na frontě v Itálii. Zmizel i archiv armády, aby nebylo možné určit, kolik lidí tak zbytečně zemřelo.

Tak, jak Němci předpokládali, v roce 1943 londýnští samozvanci bezpodmínečně přijali německá slova o naší vině. Dokonce se pokoušeli namluvit své britské pány, aby přerušili spolupráci s námi. Proto musel šéf těchto podvodníků Sikorski zahynout v britském dopravním letadle a my jsme museli vytvořit novou polskou armádu v čele s Zigmundem Henrikem Michalovičem Berlingem. Pamatujeme si na polskou písničku: „vojsko polské Berlin bralo, a rosijské pomagalo!“?

Ve stejném roce 1943 Němci vydali „Oficiální materiály o masové vraždě v Katyni“. V kombinaci s dalšími, v tu chvíli jim neznámými fakty, tyto materiály jednoznačně dokazují: Poláky pod Smolenskem zabili Němci a nikdo jiný.

Tento německý zločin, stejně jako desítky jemu podobných, byly zahrnuty do obžaloby Norimberského tribunálu. Nicméně v rozsudku jsou jen dva - ty, které byly provedeny na přímý rozkaz obžalovaného příslušného německého velitele. A přímý velící masové vraždy podplukovník Arens se vyhnul trestu, protože naši svědci - prostí rolníci - si špatně zapamatovali jeho příjmení a německé znění jeho hodnosti. Stává se.

V roce 1990 Michail Sergejevič Gorbačov náhle prohlásil: „Ano, Poláky jsme pozabíjeli my v roce 1940“. V té době nevědomost některých matematických zvláštností úkolů plánování, které jsou popsány ve vám rozdaném sborníku mých článků, dovedlo stát ke katastrofálním následkům. Stát byl po uši v dluzích. Gorbačov se proháněl po širém světě jako čarodějnice na koštěti a prosil dokonce o nové půjčky, ne alespoň o odklad splatnosti těch starých. A tehdy mu dali „nabídku, která se nedala odmítnout“.

Poláci okamžitě vytáhli domáhání se osudů všech svých více než 20 tisíc vojáků, jejichž příběh nedokázali vystopovat na papírech, které se dochovaly po Andersovi. Gorbačovci museli ohlásit další hroby u Medna v Tverské oblasti, přičemž místní oběti zemřely v našich vojenských nemocnicích. Také při Pjatichatkách v Charkovské oblasti, postřílených v době Velkého teroru po dobu 17 měsíců. Zde Poláci narychlo podhodili čerstvě jimi přivezené jako rukolapné důkazy.

V roce 1992 se objevily dokonce naše dokumenty. Zopakuji to, co jsem o nich řekl již v roce 2010:

„Děkuji Dmitriji Anatoljeviči Medveděvovi za příkaz zveřejnit skeny dokumentů ze Speciálního svazku o kauze Katyň. Na internetu jsou už dávno, jsou zkoumány do posledního pixelu. Ale dříve bylo možné předpokládat, že skeny nejsou pravé, ale obsah archivních dokumentů to bude tedy síla. No teď, když tytéž skeny jsou zveřejněny oficiálně, už se nedá popírat, že v celém Speciálním fasciklu o kauze Katyň je tolik pravdy, jako je na podzim listů na spadané lípě.

Nebudu uvádět všechny důkazy naší nevin. Snad postačí, že v témže roce 1992 Ústavní soud odmítl zahrnout do kauzy Komunistické strany Sovětského svazu dokumenty o Polácích. Už tehdy se to mohlo celé rozsypat.

Takže, kolegové, my musíme zrušit všechna naše – sovětská i postsovětská přiznání goebelsovy „opadané lípy“ v souvislosti s polskými zajatci. Také odmítnout „opadané lípy“ amerických goebelsů ve vztahu k naší diplomacii, i jiné naše přikyvování na lži“.

[ZDROJ](#)

Zpracoval: Pau překlad do CZ